

LEE CHILD
WORTH DYING FOR

Copyright © Lee Child 2010
All rights reserved.

Превод © *Веселин Лантев*
Худ. оформление © *Николай Пекарев*

ОБСИДИАН
София 2010

ISBN-978-954-769-249-7

На дъщеря ми Рут

1

Мобилният телефон на Елдридж Тайлър извъня. Тайлър се намираще на дълъг прав двупосочен път в Небраска. Беше късен следобед. Прибираше внучката си у дома, след като ѝ беше купил нови маратонки. Пикапът му беше силверадо с двойна кабина и неопределен цвят. Момиченцето лежеше по гръб на тясната задна седалка с вдигнати крака, но не спеше. Широко отворените му очи бяха заковани върху огромните бели маратонки, които се поклащаха на петдесет сантиметра над главата му. От устата му излитаха странни звуци. Беше на осем години. С леко забавено развитие според Тайлър.

Телефонът му беше обикновен и без кой знае какви екстри, но в същото време и достатъчно сложен, за да има различни мелодии за записаните в паметта номера. Повечето от тях бяха вградени фабрично, но четири бяха настроени да издават басов сигнал за тревога – нещо средно между сирена на противопожарен автомобил и на потапяща се подводница. Именно този звук прозвуча в онзи късен следобед, докато пикапът се носеше по двупосочния път в Небраска, на петнайсет километра от голям аутлет и на трийсет от дома му. Той издърпа апарата от поставката, натисна бутона и го притисна до ухото си.

- Ало?
- Може би ще имаме нужда от теб – прозвуча глас на-среща.
- От мен? – учуди се Тайлър.
- От теб и от пушката ти. Както преди.
- Може би? – подхвърли Тайлър.
- На този етап е само предпазна мярка.
- Какво става?
- Някакъв тип души наоколо.
- Близо?
- Трудно е да се каже.
- Какво знае?
- Все още не всичко.
- Кой е той?
- Никой. Някакъв непознат. Но е замесен. Според нас е бил в службите. Може би е бил военен полицаи, който все още не е изгубил навиците си.
- Кога е напуснал армията?
- Отдавна.
- Връзки?
- Никакви, доколкото ни е известно. Няма на кого да липсва. Отнесен, прилича на скитник. Появи се изневиделица. Сега трябва да изчезне, както се е появил.
- Описание?
- Едър е – отвърна гласът. – Най-малко метър и девет-десет и три, около сто и двайсет килограма. За последен път е забелязан с голяма стара кафява шуба и вълнена шапка. Ходи малко сковано. Сякаш го боли нещо.
- Добре – рече Тайлър. – Кога и къде?
- Искаме от теб да наблюдаваш хамбара. Утре, през целия ден. Той не бива да го вижда. Поне не сега. Не го ли хванем тази вечер, най-вероятно ще различи работата и със сигурност ще отиде там да хвърли едно око.
- И ще влезе направо, просто ей така?
- Той знае, че сме четирима. Не подозира, че има и пети.

- Това е добре.
- Застреляй го в мига, в който го зърнеш.
- Добре.
- Гледай да го улучиш.
- Че кога съм пропуснал? – извика Тайлър, изключи телефона и го върна на поставката. В огледалото белееха новите маратонки на момиченцето. Пред него се простираше мъртво зимно поле, зад него – също. Отляво цареше мрак, отдясно залязваше зимното слънце.

Хамбарът беше построен отдавна, когато скромните размери и дървената конструкция бяха подходящи за селското стопанство в Небраска. После функциите му бяха иззети от огромни метални депа, построени на далечни места, избирани единствено според изискванията на логистиката. Но старата постройка беше оцеляла, изкривяваше се бавно, гниеше бавно и ставаше все по-наклонена и паянтова. Земята наоколо беше покрита със стар асфалт, напукан от зимните студове и летните жеги. От пукнатините стърчаха бурени. Главният портал, изработен от масивни трупи, свързани с дебели железни скоби, се плъзгаше встрани. Някога металните му колела се бяха движили по железна релса, но днес бяха блокирали заради изкривената конструкция. Единственият начин за проникване във вътрешността беше малка врата, вградена близо до средата на портала. Размерите ѝ бяха такива, че мъж със среден ръст трябваше да се наведе, за да мине през нея.

Елдридж Тайлър наблюдаваше вратата през оптичeskия мерник на пушката си. Беше заел позиция рано, доста преди разсъмване. Предпазна мярка, която смяташе за разумна. Той беше търпелив човек. Прецизен и точен. Прекара пикапа си по черния път с дълбоки коловози, оставени от тракторите, а после го паркира в старата барака, построена преди много години за съхранение на тор в го-

леми чували от зебло. Земята беше замръзнала. Нямаше прах и след колата не останаха никакви следи. След като изключи мощния осемцилиндров двигател, той се наведе и опъна тънък кабел на няколко сантиметра навътре в бараката, горе-долу на височината на глезена на висок мъж.

После се качи в каросерията на пикапа, стъпи на покрива на кабината и промуши пушката и брезентовата торба в тесния отвор на нещо като малък таван, скован под наклонения покрив. Набра се на мускули, пропъгля вътре и свали капака на вентилационния отвор. Дупката предлагаше отлична видимост към хамбара, намиращ се точно на сто и двавет метра северно от бараката. Небето на изток започна да просветлява. Тук късметът не играеше никаква роля. Тайлър беше открил тази позиция преди много години, още когато четиримата му приятели поискаха помощ за пръв път. Тогава беше заковал пироните за кабела, беше измерил с крачки разстоянието до хамбара и беше махнал капака на вентилационния отвор. Сега просто се настани удобно в скривалището си и зачака. Опитваше се да запази топлината на тялото си, докато слънцето изгрее.

Пушката му беше модел „Гранд Аласкан“, произведена от Арнолд Армс Къмпани. Използваше муниции .338 магнум, дължината на цевта ѝ беше 66 сантиметра, а резбованият ѝ приклад беше направен от качествен английски орех. Цената ѝ надвишаваше седем хиляди долара. Вършеше добра работа срещу всичко на четири крака и бе още по-добра срещу двукраки мишени. Оптиката беше оборудвана с електронен мерник за 900 долара, снабден със стандартен визьор. Тайлър го беше нагласил на две трети увеличение, което превръщаше мишената на сто и двавет метра по-нататък в светъл кръг с диаметър три метра. Бледото утринно слънце висеше ниско на хоризонта, меката му сивкава светлина се плъзгаше почти хоризонтално над замръзналата земя. По-късно щеше да се вдигне

и да се измести на юг, след което бавно щеше да се стопи на запад. Всичко това беше благоприятно за изпълнение на задачата, защото означаваше, че мишената с кафява шуба цял ден щеше да изпъква добре на фона на избелелите греди на хамбара.

Тайлър изхождаше от предположението, че повечето хора са десняци, следователно неговата мишена щеше да заеме позиция малко вляво от центъра, за да използва дясната си ръка за отваряне на вратата. После прецени, че човек, който накуцва и изпитва болка, най-вероятно ще застане близо до вратата, за да намали до минимум неудобните движения. Самата врата беше висока около метър и осемдесет, но поради факта, че беше вградена в големия портал, долният ѝ ръб се намираше на двайсетина сантиметра над земята. Черепът на мъж, който е висок над метър и деветдесет, ще се окаже на 185 сантиметра от повърхността на земята, което според вертикалната ос означаваше, че оптималният прицел трябваше да бъде на петнайсетина сантиметра под горната рамка на вратата. А мъж с тегло около 120 килограма положително щеше да бъде широк в раменете и в мига, в който се опиташе да отвори вратата, центърът на черепа му щеше да заеме позиция на петдесетина сантиметра вляво, което според хоризонталната ос означаваше, че прицелът трябваше да бъде на петнайсет сантиметра извън левия край на рамката.

Петнайсет сантиметра надолу, петнайсет сантиметра вляво. Тайлър протегна ръка и измъкна от раницата си два пластмасови пакета с ориз. Запечатани и неотдавна закупени от магазина за хранителни стоки, те тежаха по два килограма всеки. Нагласи ги в хоризонтално положение и внимателно опря ореховия приклад върху тях. После примижа с едното си око и погледна в окуляра. Визьорът бавно се премести към горния ляв ъгъл на вратата. Ръката му притисна пакетите с ориз надолу и наляво, а пръстът му

нежно докосна спусъка. Напълни гърдите си с въздух, после бавно го изпусна. Пикапът под него изстиваше с тихо пропукване. Мирисът на бензин и нагорещен ауспух бавно се смесваше с миризмата на прах и старо дърво. Навън слънцето продължаваше пътя си нагоре, светлината ставаше все по-силна. Въздухът беше влажен, тежък и студен. Подобен въздух задържаше бейзболните топки в рамките на полето. А също така подпомагаше точността на куршума, поддържайки правилната му траектория.

Тайлър чакаше. Даваше си сметка, че може да чака цял ден и беше готов за това. Той беше търпелив човек. Използваше времето, за да обмисли поредицата на възможните събития. Представи си как едрият мъж с кафявата шуба се появява в обхвата на визьора, спира за момент, а после се обръща с гръб и посяга към ръчката на вратата.

Сто и двацет метра.

Един-единствен високоскоростен куршум.

Край на пътя.

2

Едрият мъж с кафявата шуба беше Джек Ричър. За него пътят беше започнал преди шест километра с едно вечерно телефонно обаждане в мотела на кръстопътя, където го беше оставил един шофьор, след като пътищата им се бяха разделили. Земята наоколо беше тъмна, равна и безлюдна. Единствено в мотела имаше признаци на живот. Изглеждаше построен преди четирийсет-петдесет години, по време на някакъв внезапен търговски ентузиазъм. По всяка вероятност очакванията за тези места са били големи, но не се бяха реализирали. А може би са били илюзия още от самото начало. На един от четирите парцела на кръстопътя стърчеше изоставеният скелет на бензиностанция.

На съседния се виждаха излети бетонни основи, може би на голям магазин или дори на малък търговски център, които така и не бяха довършени. Третият парцел беше абсолютно гол.

Но мотелът беше издържал, въпреки че изглеждаше авантюристично начинание. Приличаше на рисунка от комиксите, които Ричър обичаше да разглежда като дете – космическа колония, построена на Луната или на Марс. Основната сграда беше кръгла, с голям купол вместо покрив. Подобни куполи имаха и отделните къщички, които се извиваха встрани от централната сграда и постепенно чезнеха в далечината. Двойните стаи бяха близо до рецепцията, а единичните продължаваха след тях. Всички стени бяха боядисани в сребристо, с вертикални алуминиеви панели по вратите и прозорците. Скрити в куполите луминесцентни лампи хвърляха призрачно синя светлина. Алеите бяха посипани със ситен чакъл и оградени с дебели греди, също в сребрист цвят. Пилонът с табелата беше обкован с боядисан шперплат във формата на ракета, стъпила върху тънък триножник. Името на мотела беше „Аполо Ин“, изписано с букви, наподобяващи цифрите върху банков чек.

Вътрешността на основната сграда представляваше огромно общо помещение, в единия край на който имаше офис и две тоалетни. Край едната стена имаше извита рецепция, а срещу нея на около трийсет метра бе разположен също така извит бар. Мястото се използваше главно за фоайе, в средата му имаше кръгъл дансинг, покрит с паркет. Наоколо се виждаха няколко масички с лампиони, абажури с пискюли и червени плюшени столове. Вътрешността на извития покрив беше оцветена в червено. Непряко осветление – главно в розово и червено, имаше още на много места. От скритите тонколони долиташе тиха музика на пиано. Обстановката беше странна, като Лас Вегас от 60-те години.

Мястото беше безлюдно, ако не се брояха един мъж на бара и друг зад него. Ричър се изправи пред рецепцията и мъжът зад бара побърза да се насочи натам. Изглеждаше истински изненадан, когато чу, че гостът иска стая. Сякаш подобни желаниа бяха рядкост. Но мъжът бързо възвърна самообладанието си и му подаде ключ срещу трийсет долара в брой. Беше надхвърлил средната възраст, може би бе на петдесет и пет или шейсет, нито висок, нито слаб. Гъстата му коса беше боядисана в червеникав цвят като на францужойка, надхвърлила определена възраст. Той пхна трийсетте долара на Ричър в някакво чекмедже и забързано отбеляза нещо в служебния бележник. Приличаше на наследник на лунатиците, които бяха построили този мотел. Може би това беше единствената служба в живота му и отдавна се беше научил да съвместява длъжностите на мениджър, администратор, барман, момче за всичко и камериер. Свърши с писането, скри бележника в друго чекмедже и се насочи обратно към бара.

– Предлагате ли кафе? – подхвърли след него Ричър.

– Разбира се – обърна се мъжът. В гласа му се долови задоволството на човек, чиято отдавнашна мечта да пуска кафемашината всяка вечер се бе сбъднала.

Ричър го последва през червения неонов сумрак и се настани на бара през три стола от единствения клиент. Той беше четирийсетгодишен, облечен в дебело сако от туид с парчета кожа на лактите. Самите лакти бяха опрени на бара, а дланите му обгръщаха висока чаша, пълна с лед и някаква кехлибарена течност. Очите му бяха заковани в нея, а нефокусираният поглед доказваше, че тя не е първата му за вечерта. Изпотеното му лице издаваше, че може би не беше третата, а дори и четвъртата.

Мъжът с боядисаната коса напълни с кафе една голяма порцеланова чаша с логото на НАСА и гордо я плъзна по плота, сякаш беше някаква безценна антика.

- Сметана, захар? – попита той.
- Не – отказа Ричър.
- Случайно ли минавате оттук?
- Целта ми е да поема на изток колкото може по-бързо.
- Колко далеч на изток?
- Чак до края – отвърна Ричър. – Вирджиния.
- В такъв случай първо трябва да се насочите на юг – мъдро рече червенокосият. – За да стигнете до междущатската магистрала.
- Такъв е планът – кимна Ричър.
- Откъде тръгнахте днес?
- От север.
- С кола ли сте?
- Не, на автостоп.

Мъжът с боядисаната коса не каза нищо повече, защото нямаше какво да каже. Барманите обичат да бъдат приветливи, но в този разговор приветливостта просто отсъстваше. Не е лесно да пътуваш на стоп по второстепенни пътища в разгара на зимата, и то в щат, който е едва на четирийсет и първо място по гъстота на населението. Но човекът беше твърде възпитан, за да го каже на глас. Ричър взе чашата и направи опит да я задържи стабилно. Просто един малък тест. Резултатът обаче не беше добър. Боляха го всички стави, кости и сухожилия от върховете на пръстите до гръдния кош. Течността леко се вълнуваше от микроскопичното потрепване на ръцете му. Той напрегна воля и поднесе чашата към устните си. Целта му беше да успокои вълнообразното движение на течността, но вместо това едва не разля кафето. Пияният му съсед го гледа известно време, после отмести очи. Кафето беше горещо и малко престояло, но съдържаше онова, от което той се нуждаеше – достатъчно кофеин. Пияният вдигна чашата си, отпи една глътка и я върна обратно на подложката. В очите му имаше тъга. В ъглите на леко разтворените му устни се образуваха микроскопични мехурчета. Вдигна чашата и отново

отпи. Ричър последва примера му, този път по-бавно. Всички мълчаха. Пияният поиска още едно питие. „Джим Бийм“. Бърбън, поне тройна доза. Ръката на Ричър леко го отпусна. Както винаги кафето се оказа добро лекарство за болката.

После телефонът иззвъня.

Всъщност иззвъняха два телефона – единият на рецепцията, а другият на една лавица край бара. Съвместяването на пет длъжности едновременно. Мъжът с боядисаната коса не можеше да бъде навсякъде едновременно. Той се обърна и вдигна слушалката:

– Мотел „Аполо Ин“.

Изрече думите гордо и ентузиазирано, сякаш това беше първото обаждане в нощта на откриването на заведението. Послуша няколко секунди, после притисна слушалката в гърдите си и подхвърли:

– Теб търсят, докторе.

Ричър машинално се обърна да потърси с очи доктора зад гърба си. Но нямаше никой.

– Кой е? – изломоти пияницата до него.

– Мисис Дънкан – отвърна барманът.

– Какъв ѝ е проблемът?

– Тече ѝ кръв от носа и не спира.

– Кажй ѝ, че не си ме виждал.

Мъжът предаде съобщението и прекъсна връзката. Пияният се смъкна на стола си и носът му почти опря в ръба на чашата.

– Лекар ли си? – попита Ричър.

– Какво ти пука?

– Мисис Дънкан е твоя пациентка, така ли?

– Технически погледнато – да.

– Но теб не те е грижа за нея, а?

– Ти да не си от Комисията по професионална етика?

Тече ѝ само кръв от носа.

– Но не спира. Нещата могат да станат сериозни.

– Тя е на трийсет и три и е здрава като кон. Няма нито хипертония, нито никакви болести на кръвта. Не употребява наркотици. Не виждам причини за безпокойство. – Мъжът отново посегна към чашата си и започна да пие на големи глътки.

– Омъжена ли е? – подхвърли Ричър.

– Да не искаш да кажеш, че бракът причинява кръвотечение от носа?

– Понякога – отвърна Ричър. – Едно време бях военен полицаи. Случваше се да ни викат в къщите на семейни двойки. Когато ги бият, жените вземат много аспирин срещу болката. Но аспирина разрежда кръвта и при следващия удар в носа кръвотечението не може да спре.

Пияният не отговори.

Барманът погледна встрани.

– Какво? – изгледа ги поред Ричър. – Това често ли се случва?

– Само ѝ тече кръв от носа – повтори пияният.

– Май те е страх да се месиш в семейни скандали, а? – подхвърли Ричър.

Мълчание.

– Може би има и други наранявания – добави той. – По-малко видими. Тя ти е пациентка.

Мълчание.

– Кръвотечението от носа не се различава от кръвотечение от други места – продължи Ричър. – Ако не спре, тя ще припадне. Все едно, че е получила рана от нож. Ти нямаше да я оставиш да стои с прорезна рана, нали?

Мълчание.

– Както и да е – въздъхна Ричър. – Това не ми влиза в работата. А и ти не ставаш за нищо. Дори не можеш да шофираш, за да стигнеш при нея. Поне се обади на някой друг.

– Няма друг – изфъфли пияният. – Има един пункт за спешна помощ, но той е на сто километра от тук. Със си-

гурност няма да изпратят линейка за някакво кървене от носа.

Ричър отпи още една глътка кафе. Пияният не посегна към чашата си.

– Разбира се, че ще ми бъде трудно да шофирам – промърмори той. – Но ако стигна до там, ще бъда окей. Аз съм добър лекар.

– Не мога да си представя как би изглеждал един лош лекар – процеди Ричър.

– Знам какво ти е на теб например – продължи събеседникът му. – Във физически смисъл. Психическия не мога да коментирам...

– Не прекалявай, приятелче – изгледа го намръщено Ричър.

– Иначе какво?

Ричър замълча.

– Нищо и никакво кървене от носа – отново повтори докторът.

– Как ще го спреш?

– С малко местна упойка и памук в ноздрите. Налягането ще спре кръвотечението, независимо дали е вземала аспирина.

Ричър кимна. Беше виждал да го правят по време на военната си служба.

– В такъв случай да вървим, докторе – подхвърли той. – Аз ще карам.

3

Докторът едва се държеше на краката си. Походката му беше характерна за човек на няколко пътиета – приведен напред, той крачеше така, сякаш изкачва стръмен баир. Но стигна без проблеми до паркинга, а студеният въздух го

отрезви дотам, че почти веднага откри ключовете на колата си. Потупа джобовете си с педантична последователност, след което измъкна голям кожен ключодържател, на който с олющени златни букви пишеше *Транспортна компания „Дънкан“*.

– Това същият Дънкан ли е? – попита Ричър.

– В областта има само една фамилия Дънкан – отвърна докторът.

– Всичките ли ги лекуваш?

– Само снахата. Синът ходи в Денвър, а бащата и чичоците се лекуват с разни треви и билки.

Колата беше субару комби. Единственият автомобил на паркинга. Сравнително нова и относително чиста. Ричър натисна бутона на дистанционното. Докторът направи цяло шоу, насочвайки се към шофьорската врата, след което промърмори нещо и смени посоката. Ричър седна зад волана, премести седалката максимално назад, запали двигателя и включи светлините.

– Карай на юг – рече докторът.

Ричър се закашля.

– Опитай се да не дишаш срещу мен – рече той. – Нито пък към пациентката.

Положи длани върху волана като човек, който иска да хване две пръчки с бейзболни ръкавици, после бавно уви пръсти около него. Така успя да намали натиска върху раменете си. Изкара колата от паркинга и пое на юг. Наоколо цареше непрогледен мрак. Не се виждаше нищо, но той знаеше, че земята е равна и плоска чак до хоризонта.

– Какво расте тук? – попита той, като се опитваше да държи доктора буден.

– Царевича, какво друго – изломоти докторът. – Царевича и пак царевича, докдето ти видят очите. Шантава работа.

– Ти тукашен ли си?

– Роден съм в Айдахо.

- Значи картофи.
 - По-добре картофи, отколкото царевица.
 - А какво те доведе в Небраска?
 - Жена ми. Тук е родена и израснала.
- Настъпи продължителна пауза. После Ричър попита:
- Какво не е наред с мен?
 - Какво? – вдигна глава докторът.
 - Каза, че знаеш какво не е наред с мен. Във физически смисъл. Дай да го чуем.
 - Ти какво, изпитваш ли ме?
 - Не се прави на учуден.
 - Върви по дяволите. Нищо ми няма.
 - Докажи го.
 - Знам какво си направил – заяви докторът. – Не знам как, но знам какво.
 - Какво съм направил?
 - Напрегнал си до крайност всичко от *flexor digiti minimi brevis* до *quadratus lumborem*. От двете страни на тялото, горе-долу симетрично.
 - Говори на английски, а не на латински.
 - Повредил си всеки мускул, става и сухожилие, които имат отношение към движението на ръцете – от кутретата чак до края на дванайсетото ребро. Изпитваш болка и неудобство. Нарушена е работата на вазомоторните центрове, тъй като всички системи в организма ти са увредени.
 - Прогноза?
 - Ще се оправииш.
 - Кога?
 - След няколко дни. Може би седмица. Пий аспириин.
- Ричър продължи да шофира. Свали с два сантиметра страничното стъкло, за да излетят изпаренията на бърбъна от купето. Минаха покрай три големи къщи, построени плътно една до друга на стотина метра от двупосочния път. Бяха оградени с висока метална ограда. Стари, някога хубави и стабилни, а днес малко занемарени. Докторът из-

върна глава, огледа ги втренчено, после отново насочи очи към пътя.

– Как го направи? – попита той.

– Какво? – погледна го Ричър.

– Как си увреди ръцете?

– Ти си лекарят, ти ще кажеш.

– Два пъти съм срещал подобни симптоми. Бях доброволец във Флорида след един от поредните урагани. Преди няколко години. Не съм чак толкова лош човек.

– И?

– Когато човек попадне на вятър, който се движи със сто и шейсет километра в час, той или го отнася, или човекът успява да се добере до някой заслон, използвайки силата на мускулите си. Все едно, че преодолява тежестта на тялото си, като се съпротивлява на урагана. Жесток стрес. Оттам идват и уврежданията. Но като те гледам, твоите са на ден-два, не повече. Каза, че идваш от север, но там не е имало ураган. Сега не им е сезонът. Бас държа, че през изминалата седмица не е имало ураган никъде по света. Нито един. Затова не знам как си пострадал, но ти желая бързо оздравяване. Наистина ти го желая.

Ричър не каза нищо.

– На следващия кръстопът вляво – добави докторът.

Пет минути по-късно пристигнаха пред къщата на Дънкан. Тя разполагаше с външно осветление, включително две лампички отстрани на бялата пощенска кутия с надпис „Дънкан“. Общото впечатление беше, че това е една реставрирана стара ферма – скромна по размери, но в безупречно състояние. На добре поддържаната морава отпред се виждаше старинна конска каруца с големи колела с дървени спици и дълги странични канати. Правата алея свършваше пред помощна постройка, която беше достатъчно голяма за нормално действащ обор – във времето,

когато по този край е имало действащи обори. Сега беше превърната в гараж. Едното крило на вратата беше отворено, сякаш някой току-що беше излязъл през него.

Ричър спря пред алеята, която водеше към входната врата на къщата.

– Време е за шоу, докторе – подхвърли той. – Разбира се, ако тя все още е тук.

– Тук е – отвърна онзи.

– Тогава да вървим.

Двамата слязоха от колата.

4

Докторът взе кожената чанта, която лежеше на задната седалка, след което повтори номера със стръмното изкачване, който беше демонстрирал в бара. Този път с повече основание, защото чакълът по пътеката наистина затрудняваше придвижването. Въпреки всичко той се добра без чужда помощ до входната врата – стара и солидна, боядисана в блестящо бяло. Ричър откри масивния бутон от излъскан месинг и го натисна с кокалчето на показалеца си. Отвътре долетя приглушеният звън на електрически звънец. За момент не се случи нищо, после се чуха бавни стъпки. Вратата се откряна и в процепа надникна някакво лице.

Но какво лице! Бяла кожа и уплашени очи, оградени от черна коса в горната част, подгизнала от кръв носна кърпичка отдолу, плътно притисната към подпухнал триъгълен фонтан, от който бликаше алена кръв, спускаща се надолу към устата и шията. Изцапано с кръв перлено колие, подгизнала чак до талията копринена блуза. Жената отместа кърпичката. Отдолу се показаха полуразтворени устни и окървавени зъби. От носа ѝ продължаваше да тече плътна струя кръв.

– Значи все пак дойде – каза тя.

Докторът примигна, за да се фокусира, устата му се сви в мрачна гримаса, главата му кимна.

– Трябва да я видим тая работа – промърмори той.

– Пил си – отбеляза тя и вдигна глава към Ричър. – А вие кой сте?

– Карам колата.

– Защото той е пиан?

– Ще се оправи. Не бих му позволил да извърши мозъчна операция, но със сигурност може да спре кръвотечението ви.

Жената се замисли за миг, после кимна, притисна кърпичката към носа си и отвори вратата.

Използваха кухнята. Докторът беше пиан до козирката, но процедурата беше проста и той успя да извърши нужните манипулации – може би благодарение на мускулната си памет. Ричър мокреше чисти парцали с топла вода и му ги подаваше. Медикът почисти лицето на жената и запълни ноздрите ѝ с дебели топки памук. За разбитите устни използва парчета марля. Упойката премахна болката и тя постепенно се отпусна в някакво полусънно състояние. Беше ясно, че носят ѝ е разбиван многократно. Иначе имаше хубава кожа, изящни кости и красиви очи. Беше слаба и доста висока, добре облечена и очевидно заможна, което личеше и от обзавеждането на къщата. В кухнята беше топло. Подът беше покрит със солидни широки дъски, излъскани от десетки години добро поддържане. Всичко беше изпиано до последния детайл в пастелни тонове. Отрупани с книги лавици, картини по стените, килими на пода. В дневната имаше голяма сватбена снимка в сребърна рамка. На нея домакинята беше помлада и без наранявания, изправена до висок и жилав мъж в сив костюм. Той имаше тъмна коса, дълъг нос и лу-

кави очи. Не приличаше на спортист или на човек, който си вади хляба с физически труд, но не приличаше и на учен или поет. Със сигурност не беше и фермер. По-скоро беше бизнесмен, някакъв шеф. Човек, който живее далеч от природата, деликатен и енергичен, но без живец.

Ричър се върна в кухнята. Докторът си миеше ръцете на мивката, а жената се решеше без огледало.

– Сега по-добре ли сте? – попита я той.

– Не толкова зле – отговори бавно и носово тя. Гласът ѝ звучеше равнодушно.

– Съпругът ви не е тук, така ли?

– Излезе да вечеря с приятели.

– Как се казва?

– Сет.

– А вие?

– Аз се казвам Елинор.

– Пиете ли аспирин, Елинор?

– Да.

– Защото Сет често ви причинява това?

Тя дълго мълча, после бавно поклати глава.

– Спънах се в килима.

– Няколко пъти през последните няколко дни? Все в същия килим?

– Да.

– На ваше място бих го махнал.

– Сигурна съм, че няма да се случи повече.

Израчаха десетина минути в кухнята, докато жената се качи да вземе душ и да се преоблече. Чуха как шурва вода, а после спира. Тя им извика от стълбището, че е добре и смята да си легне. Нямаха причина да останат повече и си тръгнаха. Входната врата меко щракна зад тях. Докторът се запрепъва към колата и тежко се тръшна на дясната седалка. Кожената чанта остана между краката му. Ричър за-

пали двигателя и излезе на заден ход, после направи маневра, натисна газта и пое по обратния път.

– Слава богу – обади се докторът.

– Че тя се справи?

– Не, че Сет Дънкан не си беше у дома.

– Видях снимката му. Нищо особено. Бас държа, че чето му е пудел.

– Те нямат куче.

– Казах го фигуративно. Мога да разбере безпокойството на селския лекар, който трябва да се забърка в семеен скандал, а съпругът е пияч на бира, носи тениска без ръкави и държи два бултериера в двора си, който е задръстен от боклуци и повредени коли. Но този Сет Дънкан явно не е от тях.

Докторът не каза нищо.

– Ти обаче се страхуваш от него – подхвърли Ричър. – Това означава, че силата му е другаде. Може би финансова или политическа. Има много хубава къща.

Докторът продължаваше да мълчи.

– Той ли е бил? – обърна се да го погледне Ричър.

– Да.

– Сигурен ли си?

– Да.

– Правил ли го е и преди?

– Да.

– Колко пъти?

– Много. Включително ѝ е чупил ребрата.

– Тя не е ли потърсила помощ от полицията?

– Ние нямаме полиция. Най-близкото управление е на сто километра от тук.

– Би могла да се обади по телефона.

– Тя няма да повдигне обвинения срещу него. Никога не го правят. Позволят ли първия побой, всичко е свършено. Просто се примиряват.

– Къде вечеря с приятели тип като този Дънкан?

Отговор не последва и Ричър не настоя.

– В бара ли се връщаме? – попита след известно време докторът.

– Не, мисля да те закарам у дома.

– Благодаря. Много мило от твоя страна. Но от там до мотела разстоянието е доста голямо, за да вървиш пеш.

– Проблемът е твой, защото мисля да задържа колата – отвърна Ричър. – Утре сутринта ще хванеш някой да те докара и ще си я прибереш.

На осем километра южно от мотела докторът отново се втренчи в трите стари къщи край пътя. След известно време извърна глава напред и започна да дава указания. Ричър зави наляво, надясно, после пак наляво. Сред тъмните и пусти ниви бавно изплува ново ранчо, разположено в центъра на парцел от два декара, ограден с мрежа.

– Къде ти е ключът? – попита той.

– На връзката.

– Имаш ли друг?

– Жена ми ще ми отвори.

– Надявай се – промърмори Ричър. – Лека нощ.

Изчака докторът да измине седем-осем метра по алеята пред къщата, после направи маневра и се насочи обратно към двупосочния път, простиращ се от север на юг. Когато се колебаеш, завий наляво, спомни си старото правило той. Това го накара да поеме на север. Измина километър-два, отби на банкета и спря. Къде би могъл да вечеря с приятели тип като Сет Дънкан?